

Ulusların kurtuluş bayramı, o ülkenin fertlerini birbirine bağlayan günlerdir. Düşmana karşı yapılan mücadelenin, gelecek nesillerde de canlı tutulması hedeflenir bu kutlamalarla. Ancak aradan yıllar geçtikçe bu savaşın açtığı yaralar belki kapanmaz, ama giderek unutulur. Özellikle, her imkânı önlerine serdiğimiz genç nesiller için Kurtuluş Bayramı, artık geçmişte sisler arasında kalmış gibidir.

İşte bu duygular ve bakış açısıyla, 29 Ekim'i ve onun vizyonunu yeniden incelemek gerekir diye düşünüyorum. Hatırlarım da, ilkokul yıllarımda İstanbul Vatan caddesinde Cumhuriyet Bayramı törenlerine ailemle birlikte giderdik. Gerek babamın, gerekse okulda verilen bilgilerin heyecanıyla törendeki askerlere, tanklara ve gazilere ıslık ıslık gözlerle bakardım. Adeta düşmanla savaşmış, onu yenen bendim. Eve dönüşümüzde babam, İstiklal savaşını kısaca anlatırdı. Atatürk ve şehitlerimizin vatanı kurtarmak uğruna neleleri feda ettiğini, dolayısıyla biz çocukların da çok çalışarak bu ülkeyi ileriye götürmemiz gerektiğini vurgulardı.

Aradan çok uzun yıllar geçti, ama bugün ruhumuzda sanki bir şeyler eksik gibi. Cumhuriyet kutlamaları eski coşkusunu yeni nesillerde bulamıyor. O günleri yaşatan gaziler de artık hayatta değil. Ayrıca, alışveriş merkezlerinde hesapsız harcama yapabilen insanımızın; ayağında çarık, buğday

çorbası ve kuru ekmekle günlerce savaşan askeri anlaması mümkün değil. Tok açın halinden anlamaz misali.

Peki ne yapmalı da, Kaybedecek bir Vatanımız olduğunu ve 29 Ekim Vizyonuna Sahip Çıkmayı genç beyinlere nakşetmeli? Hâlbuki Atatürk, **"Ey yükselen yeni nesil, istikbal sizsiniz. Cumhuriyeti biz kurduk, onu yükseltecek ve yaşatacak sizsiniz"** dememiş miydi? Bizler nerede hata yapıyorduk?

Yıl 1984, Turgut Özal bir Japon heyetini kabul eder. Bunlar eğitimcilerdir ve Özal onlara Türk eğitim sistemini inceleyin ve nasıl kalkınırız rapor verin der. Japonlar, araştırmalarından sonra Özal'a şöyle söyler: "Bu eğitim şeklinizle verimli sonuç

"100. yılına yaklaştığımız Cumhuriyet sevdamızda; eğitim sermayemizin üstüne farklı bir heyecanla yepyeni bir " Bilgi ve Teknoloji Hikâyesi" yazmalıyız... Evet, daha fazla Geç kalmamalıyız."

alamazsınız, sizde milli şuur yok. Biz Japonya'da okula başlayacak çocuklara önce, ülkenin en büyük sanayi ve teknoloji kuruluşlarını gezdiririz. Robotların yönettiği makinaları gösteririz. Sonra da,

1945'de bombalanan Hiroşima ve Nagazaki harabelerini gezdiririz. Tüm bunları gördükten sonra çocuklara şöyle söyleriz: şayet tarihinize sahip çıkmaz, çok çalışıp bu sahip olduğunuz tesisleri korumaz ve daha iyilerini yapmazsanız, bir gün elinizden bunları düşman alır ve gördüğünüz harabelere çevirir." Bunun üzerine bizim heyetimiz, "Bizde Hiroşima gibi büyük olay yok ki" deyince Japonlar tokat gibi bir cevap verir: " Sizin elinizde 100 Hiroşima'ya bedel bir Çanak-kale Savaşı var. Gençlerinize bu milli ruhu yaşatırsanız muazzam kalkınma sağlarsınız." (1)

Bizi ateşlemesi gereken örneği uzaklarda aramaya gerek yok aslında. Yıl 1923, günlerden 24 Temmuz. İsmet İnönü çok zorlu müzakerelerden sonra, şartlarımızı Lozan anlaşmasıyla müttefik devletlere kabul ettirir. İngiltere başbakanı Lord Curzon İnönü'ye şu sözleri söyler: " Siz bugün istediklerimizi kabul etmediniz. Ama biz bunları bir bir cebimize koyduk. Bir gün gelecek, bizden ülkenizin imarı için bir şeyler isteyeceksiniz. İşte o zaman, cebimizdekileri önünüze koyacağız." Bu ağır sözler hala 2020 Türkiye'si

için de geçerlidir. Cumhuriyetten bu yana büyük sanayi ve teknoloji tesisleri başarıp, kalkınma hamlesini devam ettiren ülkemizin üstünde, Lord Curzon ve Batı'nın tehdidi hala Demokles'in Kılıcı

gibi tetikte beklemektedir. Bütün mesele, bu tehdiye hep uyanık olmak ve çalışmaktır.

Bizce, ülkemizin elindeki en büyük kozu “Eğitim Sermayesi” olmalıdır. “Cumhuriyetin Önsözü” olarak adlandırdığımız Çanakkale Savaşında yaklaşık 250.000 şehit verdik ve bunların 10 binini üniversiteliydi. Hatta “Kırmızı Kuzular” diye adlandırılan 70 bin orta öğretim şehidimiz de vardı. Aynı şekilde İstiklal Savaşında da çok sayıda eğitilmiş şehidimiz vardı. Atatürk’ün “Biz, Çanakkale’de bir Dar - ülfünün (Üniversite) gömdük” sözü ne acı ve doğru tespittir. (2)

Globalleşen dünyada, kapitalizm ve silah sanayii ülkelere çok hızlı müdahale etmekte. Bunun sonucunda onları parçalayıp, daha rahat yönetmektedir. Yakın tarihimizde Yugoslavya örneği canlıdır. Atatürk’ün Cumhuriyet vizyonunda en önem verdiği konulardan biri de Dil’dir. Çünkü ülke birliğini sağlayan milli dil Türkçedir. Bu amaçla Dil Tarih Kurumunu Atatürk 1931’de kurmuştu.

Bugün ülkemiz üzerinde oynanan oyunlar, aynı şekilde Afrika ülkelerinde de devam ediyor. Örneğin, Fransa Cezayir’den çekilirken Cumhurbaşkanı De Gaulle: “Biz Cezayir’den çekileceğiz ama yerimize bıraktığımız yönetici elit, bizim çıkarlarımızı bizden daha iyi koruyacak” demişti. İşte tüm sır burada gizliydi. Çekildiler fakat kalmaya hep devam ettiler. Fransa

sömürgelerinden çekilirken onlara 3 şeyi şart koştu: - Resmi dil Fransızca olacak. -Eğitim sistemini Fransa inşa edecek. - Maden politikası, para sistemi ve hukuk sisteminde Fransa’nın dediği olacak. (3)

Dünya devletleri bugün fiziki işgaller ile değil, artık Bilgi ve Teknoloji ile aynı savaşta sürdürüyorlar.

Örneğin Çin, Ar-Ge harcamalarını %20 artırarak hızla ABD’ye yaklaşmaya başladı. Çin bu yeni stratejisiyle, artık “dünyanın fabrikası” değil, ama “dünyanın Ar-Ge Devi” olmayı hedefliyor. Zaten ülkenin vizyonunda “Çin’de üretildi” yerine “Çin’de Yaratıldı” algısını oluşturmak var. Bunun için öncelikle Eğitime büyük önem veriyorlar.

Sonuç olarak deriz ki; Cumhuriyet Vizyonu, onu sadece her 29 Ekimde kutlamak değildir. Ama bundan da önemlisi, dijital dünyanın hızına ayak uydurarak Cumhuriyete yakışır bir şuur ile elimizdeki Altın Top’ un kıymetini bilmek ve çok çalışmaktır.

100. yılına yaklaştığımız Cumhuriyet sevdamızda; eğitim sermayemizin üstüne farklı bir heyecanla yepyeni bir “ Bilgi ve Teknoloji Hikâyesi” yazmalıyız... Evet, daha fazla Geç kalmamalıyız...

1) Prof. Dr. Selçuk Şirin – TED-X Konuşmaları

2) Fazıl Alasya - Çanakkale’ye Farklı Bir Bakış – Araştırma Yazısı – Mayıs 2016

3) Mustafa Güldağı – Kuşatma (Coğrafi ve Zihinsel İşgalin Arka Planı) – Lopus Yayınları

düş ve mitos

EKİM
2020

SAYI : 7

Yayın Kurulu

Hasan Çelikkol
Ömer Çelikkol
Fazıl Alasya

Tasarım ve Uygulama
Ömer Çelikkol

Kapak Resmi
Hande Orbatu

Dergide yayınlanan yazılı ve görsel eserlerin sorumluluğu sanatçılara aittir.

*Bugün yirmi dokuz ekim, rüyaların ilk hali
Özgürce söyleniyor her şarkı*
Hasan Çelikkol

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, Türkiye Cumhuriyeti'nin resmen kurulduğu tarihtir. Ulu Önder Atatürk, diğer bayramlar gibi bu bayramı da gelecek nesillere bir miras olarak bırakmıştır. Bizler de “Düş ve Mitos” ailesi olarak, “29 Ekim Cumhuriyet Bayramı” nı kutluyor, Vatanımız için canlarını feda eden aziz şehitlerimizi rahmet, minnet ve saygıyla anarken bu sayıdaki tüm yazarlarımızın eserlerini Atatürk, silah arkadaşları ve şehitlerimize armağan ediyoruz.

Bu sayıda;

Fazıl Alasya, 29 Ekim vizyonu yazısında, “100. yılına yaklaştığımız Cumhuriyet sevdamızda; eğitim sermayemizin üstüne farklı bir heyecanla yepyeni bir ‘Bilgi ve Teknoloji Hikâyesi’ yazmalıyız” diyor.

Yayla Boztaş her zamanki güzel üslubuyla “O akşam çok heyecanlı olurdum. Cumhuriyetin kuruluş yıldönümlerinden birini daha kutlayacaktık. Bu günleri bize sağlayan sevgili Atamıza olan minnetimizi, saygımızı, sevgimizi sunacaktık. Bayram sevinçti, neşeydi, mutluluktı” derken eski Cumhuriyet Bayramının heyecanını aktarıyor bizlere.

Banu İmer “Yangın” öyküsünde içimizi acıtan bir olayı anlatıyor.

Ressam Hande Orbatu, resim sanatını, resimlerini, sanatla ilgili düşüncelerini Hasan Çelikkol ile yaptığı söyleşide paylaşıyor bizimle.

Ayrıca M.İlkay Demirel, Hasan Çelikkol öyküleriyle, Semra Bakan, Mehmet Eskicioğlu, Ömer Çelikkol, şiiirleriyle, Mehmet Selçuk karikatürüyle konuk.

Sağlıklı ve iyi bir ay geçirmeniz dileğiyle şimdilik hoşça kalın.

Saygı ve sevgilerimizle

Düş ve Mitos

Yazılarınızı dusvemitos@gmail.com adresine Word dosyası halinde gönderebilirsiniz.

İÇERİK

Fazıl Alasya / Deneme
29 Ekim Vizyonu Nedir?

Yayla Boztaş / Anı
Bir Zamanlar

Banu İmer / Öykü
Yangın

Semra Bakan /Şiir
Gözlerin Bana Baktı

Hasan Çelikkol / Öykü
Ne Zahmet Ettin İlyas

Ömer Çelikkol / Şiir
Şakaklarımdan

M.İlkay Demirel/ Öykü
Çok Düşündüm

Hasan Çelikkol / Söyleşi
Hande Orbatu

Mehmet Eskicioğlu / Şiir
Hani Zaman Nerede

Mehmet Selçuk / Karikatür

ekim / 2020
sayı 7

düş ve mitos

e-dergi

